

toto poučení, aby lépe porozuměl duchu zjevení. Oliver v podstatě kráčel ve světle, když slunce vycházelo za zamračeného rána.

V obdobích nejistoty a v těžkostech, jež nás v životě potkávají, od nás Bůh žádá, abychom dělali to nejlepší, co dokážeme, abychom jednali – aby nebylo jednáno za nás (viz 2. Nefi 2:26) – a abychom Mu důvěřovali. Nemusíme vidět anděly, slyšet nebeské hlasy ani obdržet ohromující duchovní vnuknutí. Často můžeme postupovat kupředu s nadějí a modlitbou, avšak bez úplné jistoty, že jednáme v souladu s Boží vůlí. Když však ctíme své smlouvy a dodržujeme příkázání a stále důsledněji se snažíme činit dobro a stát se lepšími, můžeme kráčet s důvěrou, že Bůh povede naše kroky. A můžeme mluvit s důvěrou, že nás Bůh bude inspirovat. Toto je částečný význam verše, v němž se říká: „Potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží.“ (NaS 121:45.)

Když vhodným způsobem usilujete o ducha zjevení a jednáte podle něj, slibuji vám, že budete kráčet „ve světle Páně“ (Izaiáš 2:5; 2. Nefi 12:5). Někdy bude duch zjevení působit okamžitě a intenzivně, jindy zase jemně a postupně, a často tak slabě, že ho možná ani vědomě nerozpoznáte. Avšak nehleďte na způsob, jímž je toto požehnání přijímáno, ono světlo, které z něj plyne, osvítlí a rozšíří vaši duši, objasní vaše porozumění (viz Alma 5:7; Alma 32:28) a povede vás i vaši rodinu a bude vás ochraňovat.

Vydávám své apoštolské svědectví, že Otec a Syn žijí. Duch zjevení skutečně existuje – a může působit a působí v našem osobním životě i v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. O těchto pravdách svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Svatý chrám – maják světu

Těmi nanejvýš důležitými a vrcholnými požehnáními plynoucími z členství v Církvi jsou právě ta požehnání, která přijímáme v chrámu Božím.

Milovaní bratři a sestry, posílám každému z vás svou lásku a pozdravy a modlím se o to, aby Nebeský Otec vedl mé myšlenky a inspiroval slova, která k vám dnes budu promlouvat.

Dovolte mi začít několika slovy o skvělých poselstvích, která jsme dnes dopoledne slyšeli od sestry Allredové a biskupa Burtona a dalších ohledně církevního programu sociální péče. Jak již bylo naznačeno, na letošní rok připadá 75. výročí tohoto inspirovaného programu, který požehnal životu mnoha lidí. Měl jsem tu výsadu osobně znát některé z těch, kteří byli průkopníky tohoto velkého úsilí – muže soucitu a prozíravosti.

Jak biskup Burton a sestra Allredová a další zmínili, biskupovi sboru je dána zodpovědnost pečovat o potřebné, kteří přebývají na území jeho sboru. To byla i moje výsada, když jsem jako velmi mladý biskup předsedal sboru v Salt Lake City, který čítal 1 080 členů, včetně 84 vdov. Těch, kteří potřebovali pomoc, bylo mnoho. Byl jsem velmi vděčný za program sociální péče Církve a za pomoc Pomocného sdružení a kněžských kvor.

Prohlašuji, že program sociální péče Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů je inspirovaný Všemohoucím Bohem.

Bratři a sestry, během této konference jsou tomu tři roky od chvíle, kdy mi byla vyjádřena podpora jako presidentovi Církve. Byly to samozřejmě náročné roky naplněné mnoha výzvami, ale také nespočetnými požehnáními. Mezi ta nejradostnější a nejposvátnější požehnání patří příležitost zasvětit a znovuzasvětit chrámy. A právě o chrámech bych dnes rád hovořil.

Během říjnové generální konference v roce 1902 president Církve Joseph F. Smith vyjádřil ve svém úvodním proslovu naději, že jednoho dne budeme mít „chrámy v různých částech [světa], kde jich bude zapotřebí pro potřeby lidu“¹.

Během prvních 150 let po zorganizování Církve, od roku 1830 do roku 1980, bylo postaveno 21 chrámů, včetně chrámů Kirtland v Ohiu a Nauvoo v Illinois. Porovnejte to s 30 lety od roku 1980, během nichž bylo postaveno a zasvěceno 115 chrámů. Společně se třemi novými chrámy

oznámenými včera je dalších 26 chrámů buď ve výstavbě, nebo ve fázi před výstavbou. A tyto počty nadále porostou.

Cíl, ve který prezident Joseph F. Smith v roce 1902 doufal, se stává skutečností. Naším přáním je zajistit, aby byl chrám pro naše členy co nejdostupnější.

Jeden z chrámů, které se v současnosti stavějí, se nachází v brazilském Manaus. Před mnoha lety jsem četl o skupině více než sta členů, kteří opustili město Manaus v srdci amazonského deštného pralesa, aby cestovali k tehdejšímu nejbližšímu chrámu v brazilském São Paulu, který se nachází téměř 4 000 kilometrů od Manaus. Tito věrní Svatí se čtyři dny plavili lodí po Amazonce a jejích přítocích. Poté, co doputovali po vodě, nasedli do autobusů a další tři dny jeli po hrbolatých cestách, přičemž toho měli jen málo k jídlu a žádné pohodlné místo ke spaní. Po sedmi dnech a nocích dorazili do chrámu v São Paulu, kde byly vykonány obřady věčné podstaty. Zpáteční cesta byla samozřejmě stejně tak obtížná. Přijali ale obřady a požehnání chrámu a i když měli peněženky prázdné, oni sami byli naplněni duchem chrámu a vděčností za požehnání, která obdrželi.² Nyní, o mnoho let později, naši členové v Manaus s radostí sledují, jak na břehu řeky Rio Negro vyrůstá jejich chrám. Chrámy přinášejí radost našim věrným členům všude tam, kde se stavějí.

Příběhy o obětech, které lidé přinesli, aby mohli obdržet požehnání, která lze najít jedině v chrámech Božích, mě vždy dojmají a obnovují můj pocit vděčnosti za chrámy.

Rád bych se s vámi podělil o příběh Tihi a Tararainy Mou Thamových a jejich deseti dětí. Celá rodina, kromě jedné dcery, vstoupila do Církve na

počátku 60. let, kdy misionáři dorazili na jejich ostrov vzdálený 160 kilometrů od Tahiti. Zanedlouho začali toužit po požehnání věčné rodiny zpečetěné v chrámu.

V té době byl nejbližším chrámem pro rodinu Mou Thamových chrám Hamilton na Novém Zélandu, který byl vzdálen více než 4 000 kilometrů jihozápadně a byl dostupný pouze nákladnou leteckou dopravou. Početná rodina Mou Thamových, která si s obtížemi vydělávala na živobytí na malé plantáži, neměla peníze na letenku, ani neměla možnost získat na svém tichomořském ostrově zaměstnání. A tak bratr Mou Tham a jeho syn Gérard

učinili obtížné rozhodnutí odjet za prací do 4 800 kilometrů vzdálené Nové Kaledonie, kde již byl zaměstnán další ze synů Mou Thamových.

Tito tři Mou Thamovi muži tam pracovali čtyři roky. Během této doby se bratr Mou Tham vrátil domů jen jednou, aby se zúčastnil svatby své dcery.

Po čtyřech letech si bratr Mou Tham a jeho synové našetřili dost na to, aby vzali rodinu do chrámu na Novém Zélandu. Jeli tam všichni, kteří byli členy Církve, kromě jedné dcery, která byla těhotná. Byli zpečetěni na čas a věčnost, což pro ně byl nepopsatelný a radostný zážitek.

Bratr Mou Tham se přímo z chrámu vrátil do Nové Kaledonie, kde pracoval další dva roky, aby zaplatil za letenku pro onu dceru, která s nimi v chrámu nebyla – pro tuto provdanou dceru, její dítě a manžela.

V pozdějších letech si bratr a sestra Mou Thamovi přáli sloužit v chrámu. V té době byl již postaven a zasvěcen chrám Pepeete Tahiti, a oba v něm čtyřikrát sloužili na misii.³

Bratři a sestry, chrámy jsou něco více než jen kámen a malta. Jsou naplněny vírou a půstem. Jsou postaveny zkouškami a svědectvím. Jsou posvěceny obětí a službou.

Prvním chrámem, který byl postaven v této dispensaci, byl chrám Kirtland v Ohiu. Svatí byli v té době nesmírně chudí, a přesto Pán přikázal, že má být postaven chrám, a tak ho postavili. Starší Heber C. Kimball o tomto zážitku napsal: „Jen Pán zná výjevy chudoby, utrpení a nouze, kterými jsme prošli, abychom toto vykonali.“⁴ A poté, co Svatí vše pečlivě dokončili, byli přinuceni odejít z Ohia a svůj milovaný chrám opustit. Nakonec našli útočiště – i když jen dočasné – na březích řeky Mississippi ve státě Illinois. Svou osadu pojmenovali Nauvoo a s ochotou dát znovu vše,

co měli, a s nezlomnou vírou vztyčili další chrám svému Bohu. Pronásledování však běsnila a sotva byl chrám Nauvoo dokončen, byli Svatí znovu vyhnáni z domovů a museli si hledat útočiště v pustině.

Bylo znovu zapotřebí úsilí a obětí, když 40 let stavěli chrám Salt Lake, který vznešeně stojí na pozemku jižně od místa, kde se nyní nacházíme my, v Konferenčním centru.

S výstavbou chrámu a s návštěvami chrámu byla a je vždy spojována určitá míra obětí. Je bezpočet těch, kteří pracovali a namáhali se, aby mohli pro sebe a pro svou rodinu získat požehnání, která lze najít v chrámu Božím.

Proč jsou mnozí ochotni dát toho tolik, aby mohli obdržet požehnání chrámu? Ti, kteří rozumějí věčným požehnáním, která plynou z chrámu, vědí, že žádná oběť není příliš velká, žádná cena příliš vysoká, žádné úsilí příliš těžké, aby těchto požehnání dosáhli. Nikdy to pro ně neznamená urazit příliš mnoho kilometrů, překonat příliš mnoho překážek, nebo vytrpět příliš veliké nepohodlí. Rozumějí tomu, že spásné obřady přijímané v chrámu, které nám umožňují se jednoho dne vrátit k Nebeskému Otci ve věčném rodinném svazku a být

obdařeni požehnáními a mocí z výsosti, stojí za každou oběť a za každou námahu.

Dnes již většina z nás nemusí snášet velké útrapy, aby mohla navštívit chrám. Osmdesát pět procent členů Církve nyní žije ve vzdálenosti do 320 kilometrů od chrámu a pro mnohé z nás je tato vzdálenost mnohem kratší.

Pokud jste již byli v chrámu sami za sebe a žijete relativně blízko chrámu, pak vaši obětí by mohlo být to, že si ve svém zaneprázdněném životě najdete čas na pravidelné návštěvy chrámu. Je toho hodně, co je nutné v našich chrámech vykonat v zastoupení těch, kteří čekají za závojem. Když za ně budeme vykonávat potřebnou práci, poznáme, že děláme to, co nemohou udělat sami pro sebe. President Joseph F. Smith v jednom mocném prohlášení uvedl: „Skrze naše úsilí v jejich prospěch z nich spadnou okovy poroby a temnota, která je obklopuje, se rozptýlí, aby na ně mohlo svítit světlo, a oni v duchovním světě uslyší o práci,

jež za ně byla vykonána jejich dětmi zde, a budou se s vámi radovat z vašeho vykonávání těchto povinností.“⁵ Bratři a sestry, tuto práci musíme vykonat my.

V naší rodině se mezi ty nejposvátnější a nejcennější zážitky řadí ty, ke kterým došlo, když jsme se sešli společně v chrámu, abychom vykonali pečetící obřady za své zesnulé předky.

Pokud jste v chrámu ještě nebyli, nebo pokud jste již *byli*, ale v současnosti nespĺňujete požadavky pro doporučení, není pro vás důležitějšího cíle, než usilovat o to, abyste byli hodni do chrámu jít. Vaší obětí může být to, že uvedete svůj život do souladu s tím, co je požadováno pro získání doporučení, možná tím, že zanecháte starých zlovyků, kvůli nimž nejste způsobilí. Možná to znamená mít víru a kázeň při placení desátku. Ať již to je cokoli, buďte způsobilí vstoupit do chrámu Božího. Získejte chrámové doporučení a považujte ho za vzácný majetek, neboť tím skutečně je.

Dokud jste nevstoupili do domu Páně a nepřijali všechna požehnání, která tam na vás čekají, nezískali jste vše, co vám Církev může nabídnout. Těmi nanejvýš důležitými a vrcholnými požehnáními plynoucími z členství v Církvi jsou právě ta požehnání, která přijímáme v chrámu Božím.

Moji mladí přátelé, kteří jste v období dospívání, vždy mějte chrám jako svůj cíl. Nedělejte nic, co by vám zabránilo projít dveřmi chrámu a přijmout tam posvátná a věčná požehnání. Chválím ty, kteří již chodí pravidelně do chrámu vykonávat křty za mrtvé a vstávají velmi časně zrána, aby se mohli účastnit těchto křtů před začátkem vyučování. Neznám lepší způsob, jak zahájit den.

Dovolte mi, abych se s vámi, rodiči

malých dětí, podělil o moudrou radu od presidenta Spencera W. Kimballa. Řekl: „Bylo by pěkné, kdyby ... rodiče měli v každé ložnici v domě obrázek chrámu, aby se [jejich dětí], již od doby, [kdy jsou] velmi malé, mohly dívat na tento obrázek každý den, [dokud] se chrám nestane součástí [jejich] života. Když pak [dosáhnou] věku, kdy bude potřeba učinit [ono] velmi důležité rozhodnutí [ohledně vstupu do chrámu], tak již [budou rozhodnuty].“⁶

Naše děti v Primárnkách zpívají:

*Tak rád se dívám na chrám,
a jednou tam vstoupím,
bych Otci dal své slovo,
že budu poslušným.⁷*

Snažně vás prosím, abyste učili své děti tomu, jak je chrám důležitý.

Svět může být náročným a těžkým místem pro život. Často nás obklopuje něco, co nás chce srážet dolů. Chodíme-li vy i já do svatého domu Božího a pamatujeme-li na smlouvy, které v něm uzavíráme, budeme lépe schopni snést každou zkoušku a překonat každé pokušení. V těchto posvátných svatyních najdeme pokoj; budeme osvěženi a posíleni.

Bratři a sestry, než zakončím,

dovolte mi zmínit se ještě o jednom chrámu. V nedaleké budoucnosti, zatímco se nové chrámy budují po celém světě, bude jeden postaven ve městě, které vzniklo před více než 2 500 lety. Mluvím o chrámu, který se nyní staví v Římě v Itálii.

Každý chrám je dům Boží, plní tytéž funkce a nabízí tatáž požehnání a obřady. Chrám v Římě je, a to je unikum, stavěn na jednom z historicky nejvýznamnějších míst na světě, ve městě, kde dávní apoštolové Petr a Pavel kázali evangelium Kristovo a kde oba zemřeli mučednickou smrtí.

Vloni v říjnu, když jsme se shromáždili na nádherném malebném pozemku v severovýchodní části Říma, jsem měl tu příležitost pronést zasvěcovací modlitbu pro slavnostní první výkop. Měl jsem pocit, že mám požádat italského senátora, Lucia Malana, a místostarostu Říma, Giuseppe Ciardiho, aby byli mezi prvními, kdo obrátí zeminu lopatou. Oba se podíleli na rozhodnutí umožnit nám v jejich městě postavit chrám.

Toho dne bylo zataženo, ale teplo, a i když hrozilo, že bude pršet, spadlo jen pár kapek. Když skvělý pěvecký sbor zpíval italsky nádhernou melodii „Písně nadšení“, člověk měl pocit,

Starší Richard G. Scott
Kvorum Dvanácti apoštolů

jako kdyby se nebe a země spojily ve vznešeném chvalozpěvu vděčnosti Všemohoucímu Bohu. Nebylo možné zadržet slzy.

Nadchází doba, kdy budou věrní členové v tomto „Věčném městě“ přijímat obřady věčné podstaty ve svatém domě Božím.

Vyjadřuji nehynoucí vděčnost Nebeskému Otci za tento chrám, který se nyní staví v Římě, a za všechny naše chrámy, ať jsou kdekoli. Každý stojí jako maják světu, jako vyjádření našeho svědectví, že Bůh, náš Věčný Otec, žije, že si přeje nám žehnat a že si vskutku přeje žehnat svým synům a dcerám všech pokolení. Každý náš chrám je vyjádřením našeho svědectví, že život po smrti je tak skutečný a tak zaručený, jako náš život zde na zemi. O tom svědčím.

Milovaní bratři a sestry, kéž přineseme všechny nezbytné oběti, abychom mohli navštěvovat chrám a mohli mít ducha chrámu v srdci a ve svém domově. Kéž kráčíme ve stopách našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, který za nás přinesl tu největší oběť, abychom mohli získat věčný život a oslavení v království našeho Nebeského Otce. To je má upřímná modlitba, kterou pronáším ve jménu našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Joseph F. Smith, Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. Viz Vilson Felipe Santiago a Linda Ritchie Archibald, „From Amazon Basin to Temple“, *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. Viz C. Jay Larson, „Temple Moments: Impossible Desire“, *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, z knihy Orsona F. Whitneyho, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry, „I Love to See the Temple“, *Children's Songbook*, 95.

Věčná požehnání plynoucí z manželství

Chrámové pečetení nabývá na významu v průběhu života. Pomáhá vám stále se sbližovat a nacházet větší radost a naplnění účelu života ve smrtelnosti.

Myslím, že ono nádherné poselství od tohoto úžasného sboru vystihuje způsob života mnoha z nás – „snažím se být jako Ježíš“.

Má milovaná Jeanene a já jsme 16. července 1953 poklekli jako mladá dvojice u oltáře v chrámu Manti Utah. President Lewis R. Anderson použil pečeti pravomoc a oddal nás jako manžela a manželku na čas a na celou věčnost. Nejsem schopen popsat onen pokoj a vyrovnanost plynoucí z ujištění, že když budu dál žít způsobile, budu moci být se svou milovanou Jeanene a s našimi dětmi na věky díky posvátnému obřadu vykonanému příslušnou kněžskou pravomocí v domě Páně.

Našich sedm dětí je s námi spojeno skrze posvátné obřady chrámu. Má drahocenná žena Jeanene a dvě naše děti jsou již za závojem. Pro každého pozůstalého člena naší rodiny jsou mocnou motivací k tomu, abychom žili tak, abychom společně obdrželi všechna věčná požehnání zaslíbená v chrámu.

Dva životně důležité pilíře, které podírají plán štěstí vytvořený Otcem v nebi, jsou manželství a rodina. Jejich vznešený význam podtrhuje Satanovo neochabující úsilí rozbít rodinu a podkopávat význam chrámových obřadů, které spojují rodinu na věčnost. Chrámové pečetení nabývá na významu v průběhu života. Pomáhá vám stále se sbližovat a nacházet větší radost a naplnění účelu života ve smrtelnosti.

Jednou jsem od své ženy získal důležité ponaučení. Ve svém zaměstnání jsem totiž často cestoval. Jednou jsem byl pryč téměř dva týdny a vrátil jsem se domů v sobotu ráno. Než jsem musel odejít na další schůzku, měl jsem čtyři hodiny času. Všiml jsem si, že se nám rozbila naše malá pračka a že manželka prala oblečení v ruce. A tak jsem pračku začal spravovat.

Jeanene za mnou přišla a zeptala se: „Richi, co to děláš?“

Odpověděl jsem: „Opravuji pračku, abys nemusela prát v ruce.“

Ona řekla: „Ne. Běž si hrát s dětmi.“